Vyvěšeno dne: 23. 10. 2026
Svěšeno dne: 6. 11. 2026

Iva Homolková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **Symfonie Capital Advisors s.r.o.**, Olšanská 2643/1a, Praha 3, zastoupené advokátkou Mgr. Liou Bánoci, J. V. Sládka 2006/16, Teplice, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, Sokolovská 58/219, Praha 9, o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 22. 6. 2026, čj. ČTÚ-3 493/2025-603/X.vyř., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2026, čj. 11 A 26/2026-25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Žalovaný zastavil sporné řízení o uložení povinnosti žalobkyni zaplatit cenu za služby elektronických komunikací vyúčtovanou společností Vodafone Czech Republic a. s. jako navrhovatelem a současně jí uložil povinnost nahradit navrhovateli účelně vynaložené náklady řízení ve výši 4 919 Kč. Proti výroku o nákladech řízení podala žalobkyně rozklad, který předseda Rady žalovaného zamítl. Následně se žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou u Městského soudu v Praze, jenž jí vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost podanou žalovaným proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl (rozsudek ze dne 12. 3. 2026, čj. 10 As 253/2025-25).

[2] V novém rozhodnutí o rozkladu rozhodl předseda Rady žalovaného tak, že výrok o nákladech změnil a žalobkyni uložil povinnost k náhradě nákladů za právní zastoupení ve výši 4 719 Kč a správního poplatku ve výši 200 Kč, a dále uložil žalobkyni zaplatit částku 1 645,60 Kč za náklady řízení o rozkladu. Rovněž proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u městského soudu. Ten žalobu pro opožděnost usnesením odmítl. V mezidobí (dne 4. 6. 2026) zaslala žalobkyně žalovanému písemnost, nadepsanou jako „*Žádost o konečné Rozhodnutí*“, ve které požádala, aby žalovaný posoudil věc ve světle závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 3. 2026, čj. 10 As 253/2025-25. Žalovaný v reakci na žádost žalobkyni sdělil,

že správní řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím předsedy Rady žalovaného. Proti této odpovědi se žalobkyně bránila žalobou u městského soudu; ten ji usnesením odmítl pro nepřípustnost.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Právě proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně (*stěžovatelka*) kasační stížnost, kterou podřadila pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Městský soud podle ní nesprávně dovodil, že odpověď žalovaného na její žádost nepředstavuje rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. Tím zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (*Listina*).

[4] Stěžovatelka především tvrdí, že městský soud nesprávně vyložil obsah jejího podání. Tímto podáním se prý totiž nedomáhala znovuotevření pravomocně skončeného řízení, navrácení lhůty ani jiného prolomení právní moci rozhodnutí žalovaného. Jejím cílem bylo dosáhnout vyjádření žalovaného k tomu, jaké právní důsledky má pro věc rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný až po opětovném rozhodnutí žalovaného.

[5] Dále stěžovatelka namítá, že žalovaný se její žádostí věcně nezabýval a odpověděl pouze konstatováním, že správní řízení již bylo pravomocně skončeno. Tato odpověď představuje úkon způsobilý zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv. Stěžovatelka přitom odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se soudní ochrany proti zásahům správních orgánů a dovozuje, že odmítnutí žalovaného zabývat se její žádostí a poskytnout věcnou odpověď zasáhlo do jejího práva na přístup k soudu a do principů dobré správy. Žalovaný po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu, který se týkal obdobné věci, nereflektoval další vývoj věci a neověřil soulad svého rozhodnutí s právními závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Stěžovatelka poukazuje rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se závaznosti právních názorů vyslovených v soudních rozhodnutích a procesních komplikací vznikajících tehdy, je-li nové správní rozhodnutí vydáno v době probíhajícího řízení o kasační stížnosti.

[6] Stěžovatelka dále odkazuje na judikaturu zdejšího soudu týkající se vyřizování podnětů k zahájení přezkumného řízení a namítá, že ačkoli správní orgán nemusí přezkumné řízení zahájit, je povinen podatele dostatečně vyrozumět o tom, jak s jeho podnětem naložil. Má za to, že žalovaný se s jejím podáním nevypořádal dostatečně, neboť nereagoval na argumentaci vycházející z později vydaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Dále tvrdí, že správní orgány mají povinnost poskytovat účastníkům řízení informace a vysvětlení ohledně svého postupu a rozhodování, což žalovaný v této věci nesplnil. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že městský soud její žalobu odmítl nezákonně.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud připomíná, že za situace, kdy městský soud žalobu odmítl, je předmětem řízení o kasační stížnosti výlučně posouzení zákonnosti tohoto procesního rozhodnutí. Nemůže se proto zabývat věcnou správností postupu žalovaného v dříve skončeném správním řízení ani otázkou, zda právní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který stěžovatelka odkazuje, mohly mít dopad na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Posuzuje toliko, zda městský soud postupoval v souladu se zákonem, dospěl-li k závěru, že žalobou napadený úkon žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[8] Tuto otázku městský soud posoudil správně. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. podléhají soudnímu přezkumu pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti určité osoby. Rozhodující je přitom materiální povaha úkonu, nikoli jeho forma a označení. Ze správního spisu i z obsahu žaloby přitom plyne, že svým podáním (*Žádost*

o konečné Rozhodnutí) stěžovatelka požadovala, aby se žalovaný vyjádřil k významu později vydaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Na toto podání žalovaný reagoval sdělením, v němž uvedl, že správní řízení bylo již pravomocně skončeno. Takové sdělení však samo o sobě nemá žádné účinky v právní sféře stěžovatelky. Nezakládá jí žádná nová práva ani povinnosti, žádná dosavadní práva či povinnosti neruší ani nemění a závazně neurčuje její právní postavení. To bylo případně určeno již rozhodnutím vydaným v původním správním řízení, proti němuž mohla stěžovatelka využít zákonem stanovené prostředky ochrany.

[9] Ostatně ani stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně netvrdí, jakým způsobem mělo napadené sdělení zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv. Pouze obecně namítá, že žalovaný měl na její podání reagovat věcně a zabývat se dopady později vydaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Z její argumentace však neplyne, jaké konkrétní právo nebo povinnost měla být napadeným sdělením založena, změněna, zrušena či závazně určena. Kasační stížnost tak ve skutečnosti polemizuje nikoli s povahou napadeného sdělení, nýbrž s tím, že žalovaný nevyhověl očekávání stěžovatelky ohledně obsahu odpovědi.

[10] Argumentace stěžovatelky je rovněž nejednotná a místy nejasná, neboť směšuje jednotlivé žalobní typy i předpoklady jejich přípustnosti a důvodnosti. Na jedné straně totiž tvrdí, že odpověď žalovaného je rozhodnutím přezkoumatelným podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Na druhé straně však výslovně poukazuje na to, že § 82 s. ř. s. poskytuje ochranu rovněž před takovým zásahem správního orgánu, který rozhodnutím není. K tomu přitom uvádí, že nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. nemusí spočívat pouze v aktivním jednání správního orgánu, nýbrž může mít za určitých okolností podobu faktické nečinnosti, odepření určitého úkonu či odmítnutí poskytnout účastníkovi plnění, sdělení nebo procesní ochranu, na něž má podle zákona právo.

[11] Stěžovatelka tuto obecnou argumentaci nespojuje s žádnou konkrétní judikaturou. Především však sama připouští, že ochrana proti takovému postupu může přicházet v úvahu pouze tehdy, svědčí-li dotčené osobě právo na požadované plnění. Právě tato podmínka nicméně v nyní posuzované věci splněna není. Stěžovatelka neuvedla žádné ustanovení právního předpisu, z něhož by vyplývalo její právo požadovat, aby žalovaný po pravomocném skončení správního řízení poskytoval dodatečné právní stanovisko k významu později vydaného soudního rozhodnutí. Městský soud se přitom nezabýval pouze tím, zda napadená odpověď žalovaného představuje rozhodnutí, ale posoudil také možnost ochrany prostřednictvím jiných žalobních typů.

[12] Stěžovatelka dále tvrdí, že probíhající správní či soudní proces nelze uměle „zmrazit" k dřívějšímu procesnímu okamžiku. Z toho dovozuje, že nevyčkal-li žalovaný na rozhodnutí o kasační stížnosti a mezitím vydal nové rozhodnutí o rozkladu, měl své rozhodnutí po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu znovu posoudit a ověřit jeho soulad s právními závěry kasačního soudu. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49. Z něj dovozuje, že žalovaný byl povinen reagovat na právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení.

[13] Tento odkaz však není případný. Rozšířený senát totiž posuzoval, zda je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí soudem povinen pokračovat v řízení a zda se účastník může bránit prostředky ochrany proti nečinnosti, nedostojí-li správní orgán této povinnosti. Dospěl zde přitom k závěru, že správní orgán je povinen respektovat pravomocný zrušující rozsudek a v řízení pokračovat bez ohledu na podanou kasační stížnost, přičemž jeho případná nečinnost může založit důvod pro podání žaloby podle § 79 s. ř. s. V nyní posuzovaném případě proto žalovaný postupoval zcela v souladu s tímto právní názorem.

[14] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud její podání nesprávně vyložil jako pokus o znovuotevření pravomocně skončeného řízení. Jednalo se prý přitom pouze o žádost, aby jí žalovaný sdělil, jaký význam má pozdější rozsudek Nejvyššího správního soudu pro rozhodnutí, které žalovaný mezitím vydal. Tato námitka však nevystihuje důvody napadeného usnesení. Městský soud žalobu neodmítl proto, že by podání stěžovatelky překvalifikoval na podnět

k zahájení přezkumného řízení nebo je považoval pouze za snahu obejít zmeškanou lhůtu k podání žaloby. Nosným důvodem odmítnutí žaloby byl závěr, že odpověď žalovaného nemá materiální znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Úvaha městského soudu, že se stěžovatelka svým podáním fakticky snaží dosáhnout opětovného posouzení již pravomocně skončené věci, tento závěr pouze doplňuje.

[15] Na tom nic nemění ani odkazy stěžovatelky na judikaturu týkající se vyřizování podnětů k zahájení řízení z moci úřední. Odkazuje-li totiž stěžovatelka na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2026, čj. 1 As 13/2026-57, ani toto rozhodnutí na nyní posuzovanou věc nedopadá, a to z důvodu odlišných skutkových a procesních okolností věci. V citované věci se soud zabýval postupem správního orgánu při vyřizování podnětu k zahájení přezkumného řízení, tedy podání, s nímž právní řád spojuje určitý procesní režim. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dovodil, že ačkoliv samotné nezahájení přezkumného řízení zpravidla nepředstavuje nezákonný zásah, ten může vyvolat situace, kdy správní orgán podatele vůbec nevyrozumí o tom, jak s jeho podnětem naložil.

[16] O takový případ se však nyní nejedná. Stěžovatelka nepodala podnět k zahájení přezkumného řízení ani jiný zákonem upravený procesní návrh. Svým podáním označeným jako „Žádost o konečné rozhodnutí“ se domáhala toho, aby žalovaný ve světle pozdějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhodnotil jeho vliv na rozhodnutí ve věci. Takový procesní institut však právní řád nezná. Žalovaný navíc stěžovatelku seznámil se svým postojem, když jí sdělil, že předmětné správní řízení bylo pravomocně skončeno. Nelze proto hovořit ani o situaci, kdy by stěžovatelka zůstala bez jakékoli informace o tom, jak žalovaný s jejím podáním naložil.

[17] Stěžovatelka dále obecně tvrdí, že správní orgány mají povinnost poskytovat účastníkům informace o svém postupu. Neuvedla však žádný právní předpis ani judikaturu, z nichž by takovou povinnost za okolností nyní posuzované věci dovozovala. Není dán žádný právní základ pro závěr, že by správní orgán byl po pravomocném skončení řízení povinen na žádost účastníka poskytovat právní výklady vlastních rozhodnutí nebo zaujímat stanoviska k dopadům následně vydaných soudních rozhodnutí. Ani obecný poukaz stěžovatelky na principy dobré správy nemůže založit právo na věcné vypořádání podání, s nímž právní řád nespojuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či jiné právní stanovisko. Principy dobré správy nemohou samy o sobě vytvořit procesní povinnost, která nemá oporu v zákoně.

[18] Míří-li stěžovatelka touto argumentací na právo na poskytování informací, pak přehlíží, že poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podléhá samostatnému procesnímu režimu, který se od nyní posuzované věci odlišuje. Předmětem informační povinnosti podle uvedeného zákona je poskytování existujících informací vztahujících se k působnosti povinného subjektu, nikoliv vytváření nových právních analýz, stanovisek či odborných názorů na žádost účastníka. Tím méně lze z této úpravy dovozovat povinnost správního orgánu sdělovat účastníkovi řízení dodatečné právní hodnocení pravomocně skončené věci.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž se závěrem městského soudu, že stěžovatelka se prostřednictvím žaloby fakticky snaží docílit dalšího přezkumu již pravomocně skončené věci. Samotná skutečnost, že účastník po skončení správního řízení adresuje správnímu orgánu další podání a obdrží na něj odpověď, však bez dalšího nevytváří nový předmět soudního přezkumu. Připuštění opačného závěru by vedlo k nepřijatelnému obcházení pravidel upravujících právní moc správních rozhodnutí i lhůty pro soudní ochranu.

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, dospěl-li k závěru, že odpověď žalovaného na žádost stěžovatelky není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a že postup žalovaného nelze napadnout ani jinými žalobními typy. Kasační námitky stěžovatelky proto nejsou důvodné.

4. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému, jakožto v řízení úspěšnému účastníkovi, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. NSS tak rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu